

آغاز جنبش مهربانی با حیوان ها از تبریز

سگ کشی قدغن

گفت و گو با ژیل پورا ایرانی

فرشته نجات حیوان ها

حمید رضاطهامسای پور روزنامه نگار

حدود ۲ هفته‌ای است که تصاویر ناراحت کننده‌ای از کشتار دسته‌جمعی سگ‌های بی‌پناه در زنجان منتشر شده و در شبکه‌های اجتماعی دست به دست می‌شود. تصاویر دردناکی از کشتار سنگدلانه سگ‌ها با میله آهنی در چاله‌های عمیق؛ چاله‌هایی که با آهک گورهای دسته‌جمعی سگ‌های بی‌خانمان و نیمه‌جان می‌شود. این تصاویر منجر جرگه‌ها شده، سرنوشت محتوم بسیاری از سگ‌های بی‌پناهی است که بر آنها نام ولگرد نهاده‌اند و توسط اکپ‌های شهر تاری جمع آوری و معدوم می‌شوند، سگ‌هایی که تنها جرم آنها حیانتان است که از سوی خانواده‌ها به این موجودات هدیه شده‌است.

اما این اتفاق تنها در زنجان رخ ننداده و پیش تر

هم چنین وقایعی دیده شده است؛ یکی از همین معدوم‌سازی‌ها که حدود ۳ سال پیش در تبریز انجام شد، سرمنشا یکی از بهترین اقدام‌های عملی در دفاع از حقوق حیوان‌ها در ایران شد و انجمن ایرانی واقعی آموزه‌های دینی ما را به نمایش گذارد. ماجرای کشتار سگ‌ها در تبریز؛ جمعی از دوستداران حامیان حقوق حیوان‌ها را به این فکر انداخت که برای جلوگیری از کشتار حیوان‌های زبان بسته، پناهگاهی ایجاد کنند و دیگر نگذارند حیوان‌های شهر تبریز کشته شوند. این گونه بود که سال ۹۰ فرشته نجات حیوان‌ها مرکز ی ایجاد کرد تا ماجرای سگ‌کشی این شهر را تمام کند. ژیل پورا ایرانی، حامی حقوق حیوانات است که با تلاش و پشتکاری مثال‌زدنی، هر روز ۴۰ کیلومتر از محل کارش در بیمارستان به خارج شهر می‌رود تا نشان دهد می‌توان از هیچ‌همه چیز ساختن و جای ناله کرد. کارهای واقعی برای حیوان‌ها انجام داد. او موسس پناهگاه حیوانات پردیس (مابین تبریز و صوفیان) است که با پیگیری‌هایش، مانع

کمک کنند. همین حمایت و تغییر دیدگاه، گام بزرگی بود که در آینده فرهنگ زیست محیطی را تغییر می‌دهد و مشکل سگ‌های بدون صاحب حل خواهد شد. **از تبساط جلوگیری سگ‌کشی با بعد زیست محیطی چیست؟** سگ‌کشی و دفن آنها از زمین‌زایی را آلوده می‌کند و برای انسان‌ها مشکل ایجاد خواهد کرد؛ شیرابه سگ‌های مدفون با آلوده آب‌های زیرزمینی را آلوده می‌کند این سگ‌های مدفون با آلوده آب‌های زیرزمینی را آلوده می‌کند این سگ‌های مدفون با آلوده آب‌های زیرزمینی را آلوده می‌کند

طرف قران داد شهرداری به روش بدی سگ‌ها را معدوم می‌کند. در آن دوره، سگ‌ها را زنده زنده در آهک می‌کشتند. آن اتفاق‌های بد در دوره گذشته انجام شد و شخصاً هیچ‌گاه فراموش نمی‌کنم. همان روز انگار که از خواب بیدار شدم، به خودم گفتم: به‌عنوان انسان نباید بی‌تفاوت باشی. من به‌عنوان عضوی از جامعه ایران در تبریز تلاشم را کردم اما می‌خواهم در همه جای ایران این وقایع تکرار نشود.

چرا اسم پناهگاه‌تان را پردیس گذاشتید؟ پردیس پرند هوشی است. خوستیم بهشت حیوانات تداعی شود و نمادی باشد از اتمام مصیبت‌های حیوانات از زجر کشیده تا دیگر کمک زمین مجموعه و ساختمان از کجاست؟ زمین مجموعه را یک خبر در اختیار ما گذاشت و ساختمانی بنا کردیم، اما چون زمین از بینش و متعلق به چند مالک است از ما خواستند زمین را پس بدهیم. از سال قبل با مذاکره از ورته زمین فعلاً خواهش کردیم تا زمین جدیدی نیافتیم در این زمین بماند.

زهرا گلومی

من خودم را خدمتکار و کارگر حیوان‌های زبان بسته می‌دانم. در یک تشکل مردمی کنار مسئولانم، طرح ما در تبریز، موفق بود و قول داده شد در شهرهای دیگر هم اجرا می‌شود. در آذرشهر، مراغه و بناب هم قرار است حیوان‌ها صاحبخانه شوند

از ابتدا شما کمک‌های مردمی داشتید؟ خیر از اول با کار و هزینه خودمان ۳۰ حیوان را جمع کردیم. اولین هزینه‌ها شخصی بود و کم‌کم کمک‌ها از دوستان و آشنایان شروع شد و تا این جای پیش رفت اما هنوز هم گاهی کم می‌آورد. همین ماه پیش ۵ میلیون تومان هزینه برای عقیم‌سازی سگ‌ها را از حقوق خودم برداختم چون این کار آردین خودم می‌دانم.

پناهگاه شما مجوز فعالیت دارد؟ خوشبختانه با کمک‌های بی‌دریغ مدیر کل دامپزشکی استان، آقای دکتر زندیه و سازمان حفاظت از محیط زیست استان توانستیم مجوز لازم را برای تأسیس بگیریم. خوشبختانه وضع تغییر کرد و مسئولان استانی اعلام آمادگی کردند برای این که

کسانی که افتخاری کار می‌کنند محدود هستند. دکتر توح احمدیون و دکتر عدالت به صورت رایگان همکاری می‌کنند. به بقیه دامپزشکان هم هزینه پرداخت می‌کنیم. خوشبختانه به ما تخفیف می‌دهند و حمایتی کار می‌کنند.

در حال حاضر چند قلاده حیوان را تحت پوشش دارید؟ بیش از ۴۰۰ قلاده حیوان داریم که سگ‌های بدون صاحب هستند. عنوان سگ‌های ولگرد برای این حیوان‌ها واژه اشتباهی است چون آنها کاری ندارند که تا تمام باشد و ول بگردند. ۶۰ درصد حیوان‌های ما عقیم شده‌اند و این کار ادامه دارد. هر هفته ۲ روز این کار انجام می‌شود. فعلاً هم اولویت با مادها بوده تا بعداً نرها را عقیم کنیم.

هر ماه چند سگ به پناهگاه‌تان آورده می‌شود؟ ماه گذشته حدود ۵۰ قلاده وارد شد. اما با مصوبه جدید زنده‌گیری سگ‌ها این تعداد بیشتر می‌شود. از این رو باید زمین شهرداری تحویل شود. طبق آمار شهرداری روزی ۱۵ قلاده کشته می‌شوند و اگر قرار باشد همه اینها وارد مجموعه ما شود باید امکانات مان چند برابر شود.

اگر کسی بخوهد به کار شما کمک کند، چه کمک‌هایی می‌تواند؟ خیرین می‌توانند به ۴ روش به این مجموعه کمک کنند. ۱- اهدای وسایل مورد نیاز سگ‌ها از قبیل قلاده، زنجیر، ظرف غذا، پتو... و ۲- اهدای مواد شوکری برای سگ‌ها ۳- پذیرفتن سرپرستی دایمی و شناساندنشان به دوستان و آشنایان ۴- کمک مالی ماهانه به‌طور ثابت یا دوره‌ای حتی به مقدار کم.

دیواره انتقال حیوان‌ها به افراد روش کار چگونه است؟ شرایط ویژه‌ای دارد. متقاضی فرم می‌کند و محل نگهداری آینده را می‌بینیم. آن‌ها حق واگذاری حیوان را ندارند و اگر نتوانند، می‌توانند حیوان را برگردانند زیرا خرید و فروش حیوان ممنوع است.

فرهنگ زندگی شخصی شما چگونه است؟ اعضای ما مستقیماً آقای مهندس رویی، مهندس گلزار، مهندس نندران و دکتر مرادخانی هستند که برای امور آرای و تصمیم‌سازی مجموعه کمک می‌کنند. همه افتخاری و بدون هزینه کار می‌کنند. در این پناهگاه اولین ویلچر حیوانات ایران را مهندس گلزار ساختند که برای سگی به نام سسید پنجه استفاده شد. ۷ نفر هم نیروی حقوق‌گیر داریم. از صبح تا عصر کار می‌کنند. این افراد هم حقوقشان به نسبت کارشان پایین است و خودشان از حیوان دوستان هستند که اگر جز این علاقه بود کسی نمی‌توانست این‌جا کار کند.

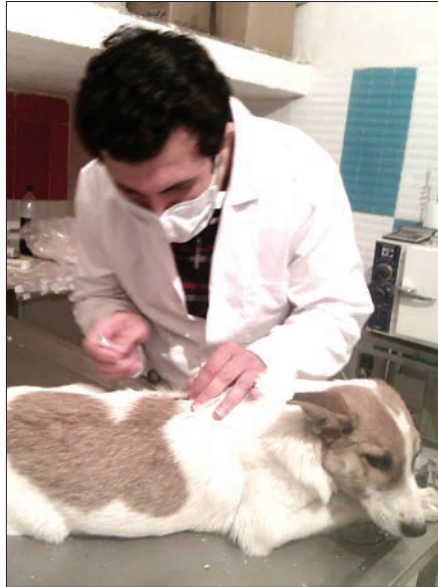
دامپزشکان شما چه کسانی هستند؟ گرچه‌های معلول را نگهداری می‌کنم تا وقتی خوب شدند به حیوان دوستی واگذار کنیم. الان هم ۷ گربه در حیاط و پارکینگ خانه نگهداری می‌کنم تا خوب شوند.

خودروی جمع آوری سگ‌ها از محیط شهری

ساخت ویلچر برای سگ معلول در ایران

تمام سگ‌ها در این مرکز معاینه، واکسینه و در مان می‌شوند

ساختمان‌سازی اطر این‌جا پناهگاه رنگ‌خطر اخراج حیوان‌هاست

موضوع زنده‌گیری سگ‌های بی‌پناه که ۲۹ تیر ابلاغ شد

بازدید مردم از پناهگاه و دادن غذا به سگ‌ها

هر هفته یک‌روز حیوان‌ها شست‌شو داده می‌شوند